

ja pange tähhele kui üks teitest peaks tahtma
ära joosta ehk mingil viisil kára teha, las-
sime meie kõhe omma püstoli otsad teile suud
anda!" Kui suur olli agga nüüd nende ehma-
tus, kui nad üllemal nimmetud maeas meite
soldatid seal eest leidsid ja kui nõrgo laskisid
nende pead, kui nad meid naeste kõrdide seest
naggid wälja hüppawad ja mundre siise pug-
gewad; nad ollid siamale meid ikka weel tüd-
rukute eest piddanud.

Kõik mis meie teada tahtsime olli meile
õnneks heaste korda läinud, se pea aäsi olli
weel se, neid kahte wahti nenda waggusi,
kui üks paar lambaid, ilma püksi pauguta
wangi wõtta, sest kui need olleks meid ärra-
tunnud ehk mahti sanud ärra kargada, siis
olleks kõhe kára lahti olnud ja Daanlased,
meite aäsemel nende peale minna, meite peale
tulnud. — Ja kindrali kitus olli meil weel
peale kauba.

Jutto jätkud.

Üks isä laskis omma weikese poeokesega ühhest
wõllast möda. Sedda nähhes küsis poeke:
„Mis riista-pu se on?“ „Seäna tõmmatakse
waesed pattused nõruga üles ja lastakse senni
rippuda, kunni nad surnuks jänud“ kostis isä.
„Waesed pattused“, ütles poeke, „tõmmatakse
seäna üles, kuhhu sawad siis rikkad pattused
üllestõmmatud?“

Üks koggoduse õppetaja manitses omma kog-
guduse hingesid sesugguste ramatute eest hoida,
mis pead seggawad ja süddant rikkuwad ning
kaskis neid ennese jure tua, et neid ärrapõl-
letada. Teisel päewal tuli üks auroäart tal-
lopoeg, kaks ramatud kaenlo al, õppetaja jure
ja andis neid nende sõnnadega temma kätte:
„need on minno ja minno naburi maksu rendi
ramatud, mis meile kõige ennamiiste peawallo
terwad.
